कर्तुमारब्धः। अथान्ये तस्य भृत्याः स्थिरजीविनमुच्छृङ्खलवचनैर्जल्प
न्तमवलोक्य तस्य बधायोद्यता मेघवर्णेनाभिहिताः। अहो निवर्तध्वं
यूयं। अहमेवास्य शत्रुपक्षपातिनो दुरात्मनः स्वयं निग्रहं करिष्यामि।
इत्यभिधाय तस्योपरि समारुह्य। लघुभिश्चञ्चुप्रहारैस्तं प्रहृत्य। आह
५ तरुधिरेण प्लावयित्वा। तदुपदिष्टं ऋष्यमूकपर्वतं सपरिवारो गतः।
एतस्मिन्नन्तरे कृकालिकया द्विषत्प्रणिधीभूतया तत् सर्वं मेघवर्णस्या
मात्यस्य व्यसनमुलूकराज्ञो निवेदितं। यत् तवारिः सम्प्रति भीतः
क्वचित् प्रचलितः सपरिवार इति। अथोलूकाधिपस्तदाकर्ण्यास्तमनवे
लायां सामात्यः सपरिजनो वायसबधार्थं प्रचलितः। प्राह च। वर्यतां
१० वर्यतां। भीतः शत्रुः पलायनपरः पुण्यैर्लभ्यते। उक्तं च।

शत्रोः प्रचलने छिद्रमेकमन्यच्च संश्रयं।
कुर्वाणो जायते वश्यो व्यग्रत्वे राजसेविनां ॥ १२८॥

एवं ब्रुवाणः समन्तान्न्यग्रोधपादपमधः परिवेष्य व्यवस्थितः। यावन्न
कश्चिद्वायसो दृश्यते। तावच्छाखाग्रमधिरूढो हृष्टमना वन्दिभिरभिष्टू
१५ यमानो ऽरिमर्दनस्तान् परिजनां प्रोवाच। अहो ज्ञायतां तेषां मार्गः।
कतमेन मार्गेण प्रनष्टाः काकाः। तद्यावन्न दुर्गं समाश्रयन्ति। तावदेव
पृष्ठतो गत्वा व्यापादयामि। उक्तं च।

वृतिमप्याश्रितः शत्रुरब्धः स्याज्जिगीषुणा।
किं पुनः संश्रितो दुर्गं सामग्र्या परया युतं ॥ २२९॥

२० अथैतस्मिन् प्रस्तावे स्थिरजीवी चिन्तयामास। यद्येते ऽस्मच्छत्रवो
ऽनुपलब्धास्मद्वृत्तान्ता यथागतमेव यान्ति। ततो मया न किञ्चित्
कृतं भवति। उक्तं च।

अनारम्भो हि कार्याणां प्रथमं बुद्धिलक्षणं।
प्रारब्धस्यान्तगमनं द्वितीयं बुद्धिलक्षणं ॥ १३० ॥

२५ तद्धरमनारम्भो न चारम्भविघातः। तदहमेतान् शब्दं संश्राव्यात्मानं